

Tilbage har jeg kun at gøre nogle faa Bemærkninger om det lille Lovforslag om Inddragelse af en Del af Politikassernes Midler i Statskassen. De ærede Medlemmer vil vide, at dette Lovforslag har mødt Modstand hos det konservative Parti i Folketinget, og heller ikke vi her i Landstinget mener at kunne acceptere det. Politikasserne er jo selvstændige Institutioner, som har deres egne Opgaver, deres egne Indtægter og Udgifter og derfor ogsaa deres egne Budgetter. Nu er det jo imidlertid saaledes, at Politikassernes Indtægter er usikre, de falder ingenlunde ens hvert Aar, og det er derfor fornuftigt af Politikassernes Bestyrelser — som det er fornuftigt af andre Institutioner under lignende Forhold — at skaffe sig en Reservefond, som kan udjævne de Vanskeligheder, der ellers kan opstaa ved, at Indtægterne flyder uregelmæssigt. Det er dette, som Politikassernes Bestyrelser rundt i Landet har gjort ved at samle den Formue, som der nu er Tale om at inddrage største Delen af i Statskassen. Hvis man nu inddrager denne Formue eller største Delen deraf i Statskassen, tror jeg, at man vil bringe Politikasserne i Forlegenhed, i hvert Fald kan det da siges, at hvis Staten nu lægger Haand paa største Parten af den opsparede Reservefond, vil det ikke opmuntre Politikassernes Bestyrelser til i Fremtiden at foretage det i sig selv saa overordentlig fornuftige Skridt at samle en Reservefond. Og hvis man først lægger Haand paa Politikassernes Formue, vil det næste Skridt vel blive, at man ogsaa lægger Haand paa deres Indtægter, saa skal de vel ogsaa gaa ind i Statskassen. Dette vilde efter min Mening være uheldigt. Sagen er nemlig den, at de Udgifter, som Politikasserne afholder, er ganske regulære Udgifter, som skal afholdes, saaledes at hvis man berøver Politikasserne Midlerne til at bestride disse Udgifter, maa de bestride paa anden Maade. Det kan være, at de for en Del vil falde paa Statskassen, men det vil jo saa kun sige, at Pengene i Virkeligheden tages fra en Lomme og lægges over i en anden Lomme. Men det kunde jo ogsaa tænkes, at Udgifterne blev lagt over paa Kommunerne, og dette vil jeg ikke mindst være bange for. Allerede under den forhaandenværende Situation er det jo saaledes, at Politikasserne, i hvert Fald i de

store Kommuner, som jeg kender, kan have Vanskelighed ved at udrede de Udgifter, som skal udredes, og naar det er Tilfældet, gaar man til Kommunen og gør Krav paa, at den skalskyde til. Jeg nærer ikke Tvivl om, at i samme Grad som Politikassernes Evner svækkes, i samme Grad vil man henvende sig til Kommunerne, der altsaa vil faa større Byrder. Men Kommunerne er jo, som alle ærede Medlemmer ved — de fleste af de ærede Medlemmer er eller har været Medlemmer af Kommunalbestyrelser —, i Forvejen overordentlig haardt spændte for, og jeg tror derfor, man skal betænke sig to Gange, inden man foretager sig noget, der kan forøge Kommunerne Byrder. Imidlertid kan jo ogsaa denne Sag nærmere overvejes i det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat.

Deuntzer: Jeg har deltaget i saa mange Tider i Arbejdet for Retsreformen, at jeg gerne vil benytte Lejligheden til at udtale min store Glæde over, at der nu er Udsigt til, at den skal gennemføres, og det endog med Tilslutning fra alle Sider, noget, som man under Sagens hidtidige Gang ikke altid har kunnet vente eller haabe.

Det er mig ganske klart, at et saa stort Lovarbejde ikke kan udarbejdes saa nøjagtigt, at der ikke bliver nogle Ting, jeg kan godt sige mange Ting, at rette. Det er en fuldstændig Umulighed at undgaa dette, saa allerede af den Grund kan jeg finde det rimeligt, at man, inden man endeligt vedtager Lovforslagene i dette høje Ting, underkaster dem en Udvalgsbehandling, som jeg saa, saaledes som det er lovet, haaber maa blive hurtig. Jeg vil dog sige, at selv om man underkaster Sagen en Udvalgsbehandling og en til, ja ti til, naar man ikke at rense et saa stort Lovgivningsarbejde for Fejl; det naar man først, naar man genoptager det til Prøve, efter at det har virket i nogen Tid i det praktiske Liv. Dette er ikke noget, man behøver at gætte sig til, thi i alle andre Lande, hvor man har gennemført Retsreformer, ogsaa Steder, hvor der er ofret Ros i det uendelige og med Grund paa vedkommende nye Retsreform, har man nogle Aar efter maattet tage den op til Revision. Det er sket i Norge, i Tyskland og mange andre Steder, og det samme vil blive Tilfældet her, men det udelukker